

Elijah - Bilang Sampu

Jeff Pippenger

2023-10-13

isang libo't walong daan at limampu't anim

Ang Kilusang Millerita ay kinakatawan sa ikapitong kabanata ng Isaias ng isang propesiyang animnapu't limang taon, na nagsimula noong 742 BK. Ang animnapu't limang taong iyon na naganap sa kasaysayan ni Isaias ay kumakatawan sa animnapu't limang taon mula 1798 hanggang 1863. Ang Alfa at Omega ay palaging naglalarawan ng wakas sa pamamagitan ng pasimula. Ang propesiya ng animnapu't limang taon ay tumutukoy sa sumpa ng pitong ulit laban sa hilagang at timog na mga kaharian ng Israel. Ang unang pitong ulit laban sa hilagang kaharian ay nagsimula noong 723 BK, labinsiyam na taon matapos ipahayag ni Isaias ang hula kay Haring Ahaz. Ang huling pitong ulit laban sa timog na kaharian ay nagsimula sa katapusan ng animnapu't limang taon noong 677 BK.

Ang unang sumpa ng pitong panahon laban sa Efraim ay nagtapos noong 1798, na siyang panahon ng wakas, nang ang pangitain tungkol sa Ilog Ulai sa mga kabanata walo at siyam ni Daniel ay inalisan ng tatak. Sa makapropesiyang paraan, minarkahan nito ang pagdating ng unang mensahe ng anghel at ang makapropesiyang pasimula ng kilusang Milerita. Ang huling sumpa ng pitong panahon laban sa Juda ay nagtapos noong 1844, na siyang pagdating ng ikatlong mensahe ng anghel. Makalipas ang labinsiyam na taon, noong 1863, ang animnapu't limang taon na kinatawan sa pasimula ng hulang iyon ay minarkahan ang katapusan ng kilusang Milerita, at ang pasimula ng Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. Pitong taon bago ang 1863, noong 1856, nagsimulang kilalanin ni James White na ang kilusang Milerita ay tumigil na sa pagiging Iglesia ng Filadelfia at naging Iglesia ng Laodicea. Ang kaniyang apo, sa pagsulat ng talambuhay ni Ellen White, ay nagsalaysay hinggil sa kasaysayan noong 1856, at sa mensaheng Laodiceano.

Ang Mensahe sa mga Taga-Laodicea

Ang mga Adventistang tagapangingilin ng Sabat ay nanindigan na ang mga mensahe sa pitong iglesya sa Apocalipsis 2 at 3 ay naglalarawan sa karanasan ng iglesyang Kristiyano sa pagdaan ng mga siglo. Ang kanilang konklusyon ay na ang mensahe sa iglesya sa Laodicea ay inilalapat sa mga tinagurian na nilang “nominal na Adventista,” yaong mga hindi tumanggap sa ikapitong-araw na Sabat. Sa isang maikling editoryal sa Review noong ika-9 ng Oktubre, naglahad si James White ng ilang katanungang nakapupukaw-isip na kaniyang ipinakilala sa pamamagitan ng ganitong pahayag:

Nagsisimulang lumitaw muli ang katanungan, "Bantay, ano na ang gabi?" Sa kasalukuyan ay may puwang lamang para sa iilang tanong, na inihaharap upang itawag ang pansin sa paksang kanilang tinutukoy. Ang ganap na kasagutan, umaasa kami, ay malapit nang maibigay.—Review and Herald, Oktubre 9, 1856.

Sa labing-isang katanungang kaniyang itinanong, ang ikaanim ang tuwirang tumuon sa mga taga-Laodicea.

6. Hindi ba ang kalagayan ng mga taga-Laodicea (maligamgam, at hindi malamig ni mainit) ay wastong naglalarawan sa kalagayan ng kapulungan ng mga umaangking taglay ang mensahe ng ikatlong anghel? - Ibid.

Ibinubukas ng huling katanungan ang usapin:

11. Kung gayon ang ating kalagayan bilang isang bayan, mayroon ba tayong tunay na batayan upang umasa sa pabor ng Diyos malibang pakinggan natin ang 'payo' ng Tunay na Saksi? Payo ko sa iyo na bumili ka sa akin ng gintong sinubok sa apoy, upang ikaw ay maging mayaman; at puting kasuotan, upang ikaw ay madamtan, at upang hindi mahayag ang kahihyan ng iyong kahubaran; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pamahid sa mata, upang ikaw ay makakita. Ang lahat ng aking iniibig ay aking sinasaway at pinarurusahan; kaya't maging masigasig ka, at magsisi. Narito, ako'y nakatayo sa pintuan at tumutuktok: kung marinig ng sinuman ang aking tinig at buksan ang pinto, papasok ako sa kaniya, at makikipaghapunan ako kasama niya, at siya'y makikipaghapunan kasama ko. Ang magtatagumpay ay ipagkakaloob kong umupong kasama ko sa aking trono, gaya rin naman ng ako'y nagtagumpay at nakaupo ako kasama ng aking Ama sa kaniyang trono. Apocalipsis 3:18-21.—Ibid.

Maliwanag na ang katotohanan ng bagay na ito ay nagsisimula pa lamang magbukang-liwayway sa isipan ni James White. Ang sumunod na bilang ng Review ay naglathala ng isang pitong-kolum na paglalahad hinggil sa pitong iglesia, sa ilalim ng nasabing pamagat. Sa kaniyang pambungad na pananalita ay ipinahayag niya:

Dapat tayong sumang-ayon sa ilang makabagong tagapagpaliwanag na ang pitong iglesyang ito ay dapat unawain bilang kumakatawan sa pitong kalagayan ng Iglesyang Kristiyano sa loob ng pitong yugto ng panahon, na sumasaklaw sa buong kapanahunan ng Kristiyanismo.—Ibid., Okt. 16, 1856.

Pagkatapos ay tinalakay niya ang propesiya, na tinugunan ang bawat iglesia nang bukod-bukod. Pagdating sa ikapito, ang iglesia sa Laodicea, ipinahayag niya:

Lubhang nakapagpapakumbaba sa atin, bilang isang bayan, ang malungkot na paglalarawan ng iglesyang ito. At hindi ba ang nakapanghihilakbot na paglalarawang ito ang lubos na tumpak na larawan ng ating kasalukuyang kalagayan? Gayon nga; at walang kabuluhan ang pagsisikap na iwasan ang bigat ng mapagsiyasat na patotoong ito sa iglesya ng Laodicea. Tulungan nawa tayo ng Panginoon na tanggapin ito, at makinabang dito.—Ibid.

Matapos niyang iukol ang dalawang kolum sa Iglesia sa Laodicea, ang kanyang pangwakas na pahayag ay naglahad ng masidhing panawagan:

Mga minamahal na kapatid, dapat nating mapagtagumpayan ang sanlibutan, ang laman, at ang Diyablo, kung hindi ay hindi tayo magkakaroon ng bahagi sa kaharian ng Diyos. . . . Tanganan agad ang gawaing ito, at sa pananampalataya ay angkinin ang mabiyayang mga pangakong para sa mga nagsisising taga-Laodicea. Magsibangon kayo sa pangalan ng Panginoon, at

hayaan ninyong lumiwanag ang inyong ilaw sa kaluwalhatian ng Kanyang pinagpalang pangalan.-Ibid.

Ang tugon mula sa larangan ay lubhang kapana-panabik. Sumulat si G. W. Holt mula sa Ohio noong ika-20 ng Oktubre:

Oo, tunay na naniniwala ako na tayong nasa ikatlong mensahe, taglay ang mga utos ng Diyos at ang pananampalataya ni Jesus, ang iglesyang pinatutungkulan ng pananalitang ito; at hindi kailanman magiging napakaaga para sa atin ang humingi ng gintong dinalisay, at puting kasuotan, at pamahid sa mata, upang tayo’y makakita.—Ibid., Nob. 6, 1856.

Mula sa Hilagang-silangan ay may narinig na bagong tinig hinggil sa paksa, ang kay Stephen N. Haskell, mula sa Princeton, Massachusetts. Bilang isang first-day Adventist, sinimulan niyang mangaral sa gulang na dalawampung taon; at makalipas ang tatlong taon ay nasa mensahe na siya ng ikatlong anghel. Isang masusing mag-aaral ng Bibliya, matapos niyang makita ang maikli at paunang editoryal ni White na nagpapakilala sa usapin ng pitong iglesia, pinili niyang sumulat ng isang malawig na lathalain para sa Review:

Ang tinutukoy na paksa ay naging isang bagay ng malalim na interes sa akin sa mga nakaraang ilang buwan. . . . Matagal na akong naakay na maniwalang ang mensahe sa mga taga-Laodicea ay nauukol sa atin; ibig sabihin, sa mga sumasampalataya sa mensahe ng ikatlong anghel, dahil sa maraming kadahilanang itinuturing kong mabubuti. Babanggitin ko ang dalawa.-Ibid.

Ito ang kaniyang ginawa, sa paglalaan ng dalawang kolum sa kaniyang mga konklusyon. Sa kaniyang pagwawakas ay ipinahayag niya:

Ang isang teorya tungkol sa mensahe ng ikatlong anghel ay hinding-hindi, oo, hinding-hindi, makapagliligtas sa atin, kung wala ang kasuotang pangkasal, na siyang katuwiran ng mga banal. Dapat nating lubusin ang kabanalan sa pagkatakot sa Panginoon.-Ibid.

Habang ipinagpapatuloy ni James White ang kaniyang mga editoryal hinggil sa mensahe para sa iglesia sa Laodicea, ang mga kaisipang binabasa na ngayon ng mga Adventistang nangingilin ng Sabbath sa Review ay nakabibigla; ngunit sa maingat at mapanalanging pagninilay ay nakita nilang ang mga ito ay naaangkop. Ipinakita ng mga liham sa editor ang malawakang pagsang-ayon at nagbigay-hudyat na may nagaganap na pagbabangong-espirtuwal. Na ang nakapupukaw na mensahe ay hindi bunga lamang ng pag-aalab ng damdamin ay pinatunayan ng unang artikulo sa Testimony No. 3, na inilathala noong Abril, 1857, na pinamagatang Be Zealous and Repent. Nagbubukas ito sa ganitong mga salita, “Ipinakita sa akin ng Panginoon sa pangitain ang ilang bagay tungkol sa iglesia sa kasalukuyan nitong maligamgam na kalagayan, na aking isasalaysay sa inyo.” -1T, p. 141. Dito, inilahad ni Ellen White ang ipinakita sa kaniya tungkol sa mga pag-atake ni Satanas laban sa iglesia sa pamamagitan ng panlupang kasaganaan at mga pag-aari. Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volume 1, 342-344.

Ang kilusang Millerita ay nagsimula, ayon sa propesiya, bilang Iglesia sa Filadelfia, at noong 1856 ito’y naging Iglesia sa Laodicea. Pagkaraan ng pitong taon ay nagwakas ang kilusan, at ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay nagsimula bilang Iglesia sa Laodicea at mananatili nang gayon,

hanggang sa ito'y iluluwa mula sa bibig ng Panginoon. Ang kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay lumabas mula sa kawan ng Iglesia sa Laodicea, gaya ng paglabas ng kilusang Millerita mula sa kawan ng Iglesia sa Sardis. Ang kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay kahalintulad sa kilusang Millerita sapagkat ang unang kilusan ay nagbago mula sa Filadelfia patungo sa Laodicea at ang huling kilusan ay nagbabago mula sa Laodicea patungo sa Filadelfia. Ang punto ng paglipat mula sa Filadelfia tungo sa Laodicea sa kasaysayan ng kilusang Millerita ay tiyak na minarkahan noong 1856, kaya't ang punto ng paglipat ay kinakailangang markahan din sa huling kilusan, sapagkat ang Diyos ay hindi nagbabago. Ang punto ng paglipat ay kinikilala sa Apocalipsis labing-isa sa pamamagitan ng dalawang propeta na pinaslang sa mga lansangan.

At kapag natapos na nila ang kanilang patotoo, ang hayop na umaahon mula sa kalalimang walang hanggan ay makikipagdigma laban sa kanila, at magwawagi laban sa kanila, at papatayin sila. At ang kanilang mga bangkay ay nakahandusay sa lansangan ng dakilang lungsod, na sa espirituwal ay tinatawag na Sodoma at Egipto, kung saan ipinako rin sa krus ang ating Panginoon. Pahayag 11:7, 8.

Ang huling kilusan ay mamamatay, saka titindig, at pagkaraan ay mabubuhay na mag-uli bilang ang watawat. Sa gayong paggawa, ito'y aayon sa sungay na Republikano. Ang sungay na Republikano ay gumagawa ng larawan para sa hayop, at ang hayop na siyang ginagawan nito ng larawan ay tinutukoy sa Apocalipsis labimpito, at ang hayop na iyon ay kinikilala bilang ang ikalimang ulo na tumanggap ng nakamamatay na sugat, na mabubuhay na mag-uli bilang ang ikawalong ulo. Ito'y mabubuhay na mag-uli bilang ang ikawalo na mula sa pito.

At ang halimaw na dating umiiral at ngayo'y wala, siya rin ang ikawalo, at kabilang sa pito, at paroroon sa kapahamakan. Apocalipsis 17:11.

Ang sungay na Republikano ay bubuo ng larawan ng halimaw na iyon, at dahil dito ang naturang sungay ay papatayin at saka mabubuhay na muli. Kapag ito'y muling binuhay, ito ang magiging ikawalong ulo, na kabilang sa pitong naunang mga ulo. Ang sungay na Protestante ay nakasakay sa gayunding halimaw na mula sa lupa tulad ng sungay na Republikano at kailangan nitong taglayin ang gayunding propetikong dinamika. Ang paglipat mula sa Philadelphia patungong Laodicea sa kilusang Millerite ay paunang huwaran ng paglipat mula sa Laodicea patungong Philadelphia sa huling kilusan.

Nang tumanggap ang huling kilusan ng sugat na ikamamatay noong Hulyo 18, 2020, ito ay namatay bilang Laodicea. Nang, gaya ng inilalarawan sa Pahayag labing-isa, ito ay lumipat tungo sa Filadelfia, kakatawanin nito ang ikawalong iglesia, na siya ring isa sa pito. Ang pagkamatay noong taong 2020 ay may katapat sa Republikanong sungay, sapagkat mula sa wakas ng panahon noong 1989 ay nagkaroon na ng anim na pangulo. Ang ikaanim na pangulo ay tumanggap ng sugat na ikamamatay, na pagagalingin sa 2024. Ang ulong iyon kung magkagayon ay magiging ikawalong ulo ng Estados Unidos mula sa wakas ng panahon noong 1989, at magiging isa ito sa pito. Ang kapwa mga sungay ay ang ikaanim na nagiging ikawalo. Ang katotohanang ito ay malaking bahagi ng mensahe ng Pahayag ni Jesucristo na inaalisan ng tatak bago mismo ang pagsasara ng probasyon.

Sa kadahilanang ito, mahalagang maging malinaw hinggil sa kasaysayang Milerita na siyang tipo ng ating kasalukuyang kasaysayan. Pinagtibay ni Sister White ang paglalapat ni James White ng Laodicea sa kilusan noong 1856, kaya hindi ito isang paglalapat na hinango sa lohikang pantao. Pitong taon bago legal na nakaugnay ang Iglesia ng mga Adbentista ng Ikapitong Araw sa sungay na Republikano, ito ay kinilala sa pamamagitan ng inspirasyon bilang Iglesia ng Laodicea. Ibig sabihin, kailanman ay wala ni isang araw sa kasaysayan ng Iglesia ng mga Adbentista ng Ikapitong Araw na ito ay naging anupaman maliban sa hubad, dukha, bulag, kahabag-habag at aba. Ang katotohanang propetiko na ito ang nagbibigay ng konteksto at katwiran upang kilalanin ang apat na lalong lumalalang mga kasuklam-suklam sa Ezekiel kabanata walo bilang apat na salinlahi ng Adbentismo.

Kapag tinitingnan ang kasaysayang Milerita ayon sa balangkas ng animnapu't limang taon ng Isaias 7, dapat kilalanin na ang propesiya ng pitong panahon ang payong propetiko na sumasaklaw sa buong kasaysayan ng kilusang Milerita. Noong 1856, ang mensahe sa Iglesya sa Laodicea ay naging napapanahong katotohanan para sa Adbentismong Milerita. Ang nagharap ng mensahe ng Laodicea ay hindi si James o si Ellen White, kundi ang Tapat at Totoong Saksi.

At sa anghel ng iglesia ng mga taga-Laodicea ay isulat: Ganito ang sabi ng Amen, ang tapat at tunay na Saksi, ang pasimula ng paglalang ng Diyos: Nalalaman ko ang iyong mga gawa, na hindi ka malamig ni mainit; mabuti pa sana kung ikaw ay malamig o mainit. Kaya, sapagkat ikaw ay maligamgam, at hindi malamig ni mainit, iluluwa kita mula sa aking bibig. Sapagkat sinasabi mo, Ako'y mayaman, at dumami ang aking mga ari-arian, at wala akong kailangan; at hindi mo nalalaman na ikaw ay aba at kaawa-awa at dukha at bulag at hubad: Pinapayuhan kitang bumili sa akin ng gintong dinalisay sa apoy, upang ikaw ay maging mayaman; at puting kasuotan, upang ikaw ay madamtan, at upang huwag mahayag ang kahihyan ng iyong kahubaran; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pamahid sa mata, upang ikaw ay makakita. Ang lahat ng aking iniibig ay aking sinasaway at dinidisciplina; kaya't maging masigasig ka, at magsisi. Narito, nakatayo ako sa pintuan at tumutuktok: kung marinig ng sinuman ang aking tinig at buksan ang pinto, ako'y papasok sa kaniya, at makikipaghapunan ako sa kaniya, at siya'y makikipaghapunan sa akin. Sa magtatagumpay ay ipagkakaloob kong umupo kasama ko sa aking trono, gaya rin naman ng ako'y nagtagumpay, at nakaupo ako kasama ng aking Ama sa kanyang trono. Ang may pakinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Apocalipsis 3:14-22.

Tinutukoy ng Totoong Saksi na kung sinumang tao ay "makikinig" sa Kanyang tinig, Siya ay papasok at "makikipaghapunan sa kaniya." Kung bubuksan ng Laodicea ang pintuan, papasok si Cristo at makikipaghapunan sa kanila. Kung papayagang pumasok si Cristo, Siya'y may dalang mensahe, sapagkat ang simbolismo ng pagkain ay kumakatawan sa pagtanggap ng isang mensahe. Maaaring ituring ang mensaheng iyon bilang simpleng "mensahe sa Laodicea," ngunit mababaw na pagsasaalang-alang iyon sa kung ano ang kinakatawan ng mensaheng Kanyang iniaalok. Noong 1856, naglatag si Hiram Edson ng isang serye ng walong artikulo na naglalaman ng impormasyong propetiko na nagpapalawak sa pagkaunawa sa kauna-unahang "propesiya ng panahon" na pinatnubayan ng mga anghel ng Diyos si William Miller upang kilalanin at ipahayag. Sa walong artikulong iyon, wastong tinukoy ni Edson ang animnapu't limang taon na binabanggit sa Isaias 7.

Ang pasimula ng gawain ni Miller ay ang pagkakatuklas sa pitong panahon, at pitong taon bago magwakas ang kilusang ipinangalan sa kaniyang ministeryo, isang higit na malalim na pahayag hinggil sa mismong hulang iyon ay inihandog sa Adbentismo ng mga Millerita. Inihandog ito sa gayunding taon na kinilala sila, sa pamamagitan ng inspirasyon, bilang mga Laodiceano. Sa makahulang panukat, makalipas ang dalawang libo limandaan at dalawampung araw, noong 1863, itinakilang ang unang tuklas ni Miller hinggil sa makahulang panahon. Dumating noong 1856 ang mensaheng Laodiceano para sa kilusang Adbentista, at kumatok ang Panginoon sa pinto nang walong ulit, sa pamamagitan ng walong artikulo, upang tingnan kung Siya’y makapapasok. Sa pagwawakas ng kilusan, ninais ng Tunay na Saksi na makihapunan kasama ang Kaniyang bayan sa pamamagitan ng pagkain sa mismong unang mensahe hinggil sa panahon mula pa sa pasimula ng kilusan. Tinanggihan ng Kaniyang bayan na kumain, at makalipas ang pitong taon, o dalawang libo limandaan at dalawampung makahulang araw, isinara ng Kaniyang bayan ang pintong nabuksan sa pamamagitan ng susi ni David, na inilagay sa kamay ni William Miller. Bumalik sila sa isang matandang Samaritanong propeta na pinakain sila ng kasinungalingan, na tinatakan ang kanilang kapalaran na mamatay sa pagitan ng isang asno at isang leon.

Noong 1856, ang Protestanteng sungay ay nasa krisis ng libis ng pangitain, sapagkat kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak. Noong 1856, ang Republikanong sungay ay nasa isang krisis din.

Noong 1856, nagpatuloy ang marahas na tunggaliang kilala bilang “Bleeding Kansas,” ang Digmaan sa Hangganan ng Kansas-Missouri. Ang pakikibaka ay hinggil sa kung papasok ba ang Kansas sa Unyon bilang isang malayang estado o isang estadong may pagkaalipin. Kinasangkutan ng tunggaliang ito ang mararahas na sagupaan sa pagitan ng mga naninirahang pabor sa pagkaalipin at laban sa pagkaalipin.

Noong Mayo 22, 1856, naganap din ang isang marahas na pangyayari sa bulwagan ng Senado ng Estados Unidos, nang ang Kinatawang si Preston Brooks, isang tagapagtaguyod ng pagkaalipin mula sa South Carolina, ay malupit na umatake kay Senador Charles Sumner ng Massachusetts gamit ang kaniyang tungkod. Si Sumner ay nagbigay ng talumpating laban sa pagkaalipin na pinamagatang “The Crime Against Kansas,” na lubhang ikinagalit ni Brooks. Ang insidente ng pamamalo gamit ang tungkod ay naglantad sa tunitinding tensyon sa pagitan ng Hilaga at Timog hinggil sa usapin ng pagkaalipin.

Noong 1856, itinatag ang Partido Republikano bilang tugon sa kaguluhang pampulitika na idinulot ng Kansas-Nebraska Act na ipinasa noong 1854, na nagbunga ng lumalaking pagtutol sa pagpapalawak ng pagkaalipin sa mga bagong teritoryo. Ang unang pambansang kumbensiyon ng partido ay idinaos sa Philadelphia, at si John C. Fremont ang hinirang bilang kanilang unang kandidato sa pagkapangulo sa halalan ng 1856.

Ang Kansas-Nebraska Act ay nagtatag ng kaayusan para sa mga teritoryo ng Kansas at Nebraska at pinahintulutan ang mga naninirahan sa mga nasabing teritoryo na magpasya kung papayagan nila ang pagkaalipin sa loob ng kanilang mga hangganan. Ang konseptong ito, na kilala bilang “popular sovereignty,” ay sa praktika’y nagpawalang-bisa sa Missouri Compromise ng 1820, na nagbawal

sa pagkaalipin sa hilaga ng guhit-paralelo 36°30' sa Teritoryo ng Louisiana. Ang batas ay nagkaroon ng malalim na epekto sa usapin ng pagkaalipin sa mga teritoryo. Muling nagpasiklab ito ng mga tensiyong panrehiyon sapagkat binuksan nito ang posibilidad na lumawak ang pagkaalipin sa mga pook na dating itinuturing na malayang lupa, gaya ng Kansas. Ang pagpasa ng Kansas-Nebraska Act ay nagbunsod ng dagsa ng mga naninirahang pabor at laban sa pagkaalipin patungo sa Teritoryo ng Kansas, na bawat isa'y umaasang maimpluwensiyahan ang magiging kinalabasan ng botohan sa "popular sovereignty." Ang tunggalian para sa pagkontrol sa teritoryo ay humantong sa mararahas na sagupaan at sa isang panahon ng kawalan ng batas na nakilala bilang "Bleeding Kansas" noong 1856.

Ang halalang pampanguluhan noong 1856 ay isang makabuluhang kaganapang politikal. Ipinamalas nito ang tatlong-panig na tunggalian sa pagitan nina Demokratang James Buchanan, Republikano John C. Fremont, at dating Pangulong Millard Fillmore ng American Party. Nagwagi si James Buchanan sa halalan at naging ika-15 Pangulo ng Estados Unidos.

Ang pagkapangulo ni James Buchanan ay pangunahing kilala sa kabiguang nitong mabisang tugunan ang lumalalang mga tensiyon at pagkakahati sa pagitan ng Hilaga at Timog, na sa bandang huli ay humantong sa pagsiklab ng Digmaang Sibil ng Amerika hindi naglaon matapos siyang umalis sa tungkulin. Ang kanyang pagkapangulo ay madalas na itinuturing na isa sa mga pinakadi-matagumpay na pagkapangulo sa kasaysayan ng Amerika, dahil sa mga malalaking kabiguang ito sa pamumuno at pamamahala sa krisis.

Ipinahayag ng kasumpa-sumpang Pasyang Dred Scott noong 1857 na ang mga alipin, maging inalipin man o malaya, ay hindi mga mamamayan at hindi makapagsampa ng kaso sa mga pederal na hukuman. Ipinahayag din nito na hindi maaaring hadlangan ng Kongreso ang pagkaalipin sa mga teritoryo ng Estados Unidos. Hayagang sinuportahan ng Demokratang si Buchanan ang Pasyang Dred Scott na pabor sa pagkaalipin.

Hindi lamang ang paninindigang pabor sa pagkaalipin ng Demokratang si Buchanan ang nagpahintulot na umigting ang mga tensiyon hanggang sa mauwi sa Digmaang Sibil, kundi ang kanyang kawalan ng kakayahang pangasiwaan ang ekonomiya ng bansa ay nagbunsod din sa Panic of 1857, na isa sa mga pinakamatitinding pagbagsak ng ekonomiya sa kasaysayan ng Amerika bago ang Dakilang Depresyon. Nagbunga ang Panic of 1857 ng isang matinding depresyong pang-ekonomiya na tumagal ng ilang taon. Nagsara ang mga negosyo at mga bangko, tumaas ang antas ng kawalan ng trabaho, at bumagsak ang pamilihan ng sapi.

Sa panahon ng pagkapangulo ni Buchanan, sinimulan ng mga estado sa Katimugan ang kanilang proseso ng paghihiwalay mula sa Unyon, at sila'y humiwalay bilang tugon sa pagkakahalal sa Republikanong si Abraham Lincoln noong 1860. Pinili ni Buchanan ang pasibong pamamaraan sa pagharap sa krisis ng paghihiwalay, iginiit niyang walang awtoridad ang pamahalaang pederal na sapilitang hadlangan ang paghihiwalay. Ang kakulangan sa mapagpasyang pagkilos na ito ay nagbigay-daan upang umigting ang kilusang paghihiwalay. Ang kakulangan niya sa matatag na pamumuno at ang pag-aatubili niyang gumawa ng mapagpasyang hakbang upang tugunan ang krisis ng paghihiwalay ay nag-ambag sa pananaw ng Katimugan na maaari nitong lisanin ang

Unyon nang hindi haharap sa pagsalungat na militar.

Noong 1860, si Abraham Lincoln, ang unang pangulong Republikano, ay nahalal. Noong Enero 1, 1863, nilagdaan at ipinalabas ni Pangulong Lincoln ang pangwakas na Proklamasyon ng Emansipasyon, na naghayag na ang lahat ng mga inalipin sa mga teritoryong hawak ng Konfederasyon ay palalayain. Ang kautusang ehekutibo na ito ay nagkaroon ng makabuluhang epekto sa Digmaang Sibil sapagkat ginawang pakikibaka ang salungatan hindi lamang para sa pagpapanatili ng Unyon, kundi pati para sa pagwawakas ng pag-aalipin. Hindi kaagad pinalaya ng Proklamasyon ng Emansipasyon ang lahat ng mga inalipin. Ito ay umiral lamang sa mga teritoryong hawak ng Konfederasyon, kung saan limitado ang kapangyarihan ng Unyon. Habang sumusulong ang mga puwersa ng Unyon at nagkakamit ng kontrol sa mga teritoryo ng Konfederasyon, naipatupad ang proklamasyon, at pinalaya ang mga inalipin sa mga pook na iyon. Ang Proklamasyon ng Emansipasyon ay isang napakahalagang hakbang tungo sa tuluyang pagwawakas ng pag-aalipin sa Estados Unidos at nagbukas ng daan para sa pagpasa ng Ikalabintatlong Susog sa Konstitusyon ng Estados Unidos, na ipinasa at niratipika noong Disyembre 6, 1865.

Mula noong dekada 1850 at sumunod na panahon, ang sungay na Republikano ay nasa krisis hinggil sa isyu ng pagkaalipin. May dalawang pangunahing pagkakabahagi sa bansa, na kinakatawan ng dalawang pangunahing uri ng kaisipang pulitikal. Nagsimula ang isang proseso ng paghihiwalay noong 1856, nang ang mga pangkat na laban at pabor sa pagkaalipin ay lumipat sa teritoryo ng Kansas sa pagtatangkang panindigan ang kanilang mga pananaw hinggil sa pagkaalipin, sa mismong panahong inihihwalay ang Philadelphia mula sa Laodicea. Ang mga Demokrata ay pabor sa pagkaalipin at ang mga Republikano ay laban sa pagkaalipin.

Noong 1856, ang Bleeding Kansas ay kumatawan sa isang mikrokosmos ng nalalapit na digmaan. Sa taong iyon, isang Demokrata na pabor sa pagkaalipin ang nahalal bilang pinuno ng sungay ng Republikano, at ang kaniyang di-mabisang pamumuno ay naging sagisag ng isang di-mabisang pagkapangulo, hanggang sa mga kamakailang huling araw na ito. Siya ang nauna sa unang pangulong Republikano na napilitang linisin ang kaguluhang iniwan ng pagkapangulo ni Buchanan.

Pagsapit ng 1863, ang republikanong sungay ay nagpalabas ng pinakamahalagang atas ehekutibo sa kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa ng Pahayag labintatlo. Ang atas ehekutibo ay tumutugon sa usapin ng pagkaalipin. Isang talata ng proklamasyon ang nagsasaad, "Na sa unang araw ng Enero, sa taon ng ating Panginoon isang libo walong daan at animnapu't tatlo, ang lahat ng mga taong pinananatiling alipin sa alinmang Estado o tinukoy na bahagi ng isang Estado, na ang mga mamamayan nito ay noon ay nagrebelde laban sa Estados Unidos, ay magiging, sa panahong iyon, mula noon, at magpakailanman, malaya; at ang Ehekutibong Pamahalaan ng Estados Unidos, kabilang ang awtoridad militar at pandagat nito, ay kikilala at magpapanatili sa kalayaan ng naturang mga tao, at hindi gagawa ng anumang kilos upang supilin ang naturang mga tao, o sinuman sa kanila, sa alinmang pagsisikap na kanilang gawin para sa kanilang tunay na kalayaan." Bagaman ang pagresolba sa suliranin ng pagkaalipin ay historikal na hindi pa ganap sa panahong iyon, kinikilala ang diwa ng Saligang-Batas nang isinulat ni Lincoln, "ang lahat ng mga

taong pinananatiling alipin sa alinmang Estado ... ay magiging, sa panahong iyon, mula noon, at magpakailanman, malaya."

Si Lincoln ay bumabalik sa saligang prinsipyong ipinahayag sa Saligang-Batas, na nagsasaad na "ang lahat ng tao ay nilikhang pantay-pantay." Si Lincoln ay bumabalik sa mga saligang katotohanan sa gayunding panahon na ang sungay na Protestante ay tinatanggi ang saligang propesiya nito, na siyang propesiya ng pagkaalipin. Samakatuwid, sa mismong panahong ang sungay na Republikano ay gumagawa ng pinakamahalagang "kautusang ehekutibo" sa kasaysayan nito hinggil sa pagkaalipin, ang sungay na Protestante ay gumawa ng pinakamahalagang kautusang ehekutibo sa kasaysayang propetiko nito hinggil sa propesiya ng pagkaalipin, na kinakatawan ng panunumpa at sumpa ni Moises. Pinili ng sungay na Republikano na bumalik sa mga saligan, pinili ng sungay na Protestante na tanggi ang saligan nito at bumalik sa mga yaong ipinagtagubilin sa kaniya na huwag kailanman balikan.

Noong 1863, ang Republikanong sungay ay nahati sa dalawang kampo, gaya ng pagkakahati ng kaharian ng sinaunang Israel sa panahon nina Jeroboam at Rehoboam. Noong 1863, ang Protestanteng sungay ay naging legal na nakaugnay sa Republikanong sungay, na kinakatawan ng dalawang dambana ni Jeroboam sa Bethel at Dan. Ang dalawang sungay ay sumusulong sa kasaysayan na magkahanay sa isa't isa, at ang kasaysayan ng 1863 ay partikular na kumakatawan sa kasaysayan ng mga huling araw.

Ang kasaysayang Millerita ay nauulit sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na may ilang propetikong pasubali. Isa sa mga pasubaling iyon ay na ang patutunguhang madla sa kasaysayang Millerita ay una, yaong mga nasa labas ng kilusan, at pagkaraan, ang mismong kilusan. Sa kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, ang dalawang tinig ng Apocalipsis labing-walo ay nagtutukoy ng dalawang patutunguhang madla, ngunit ang mga patutunguhang iyon ay nasa kabaligtarang pagkakasunud-sunod kumpara sa kasaysayang Millerita. Ang unang patutunguhan ay ang bayan ng Diyos, at ang ikalawang tinig ay tumutukoy sa iba pang kawan ng Diyos, na nasa Babilonia pa.

Isa pang propetikong paalala ay na, bagaman ang dalawang kasaysayan ay dumadaloy mula sa isang iglesia tungo sa iba, ang mga Millerita ay lumipat mula sa Filadelfia tungo sa Laodicea, at ang makapangyarihang kilusan ng ikatlong anghel ay lumilipat mula sa Laodicea tungo sa Filadelfia. Ipinakikilala nito na ang mga Millerita ay lumipat mula sa ika-anim tungo sa ikapitong iglesia at ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay lumilipat mula sa ikapitong iglesia tungo sa ikawalong iglesia, na kabilang sa mga pito.

Nagsimulang lumipat ang sungay na Republikano mula sa isang bansang pabor sa pagkaalipin tungo sa isang bansang laban sa pagkaalipin, sa kasaysayang nakapaligid sa taong 1863. Itinatag ng krisis ng kasaysayang iyon ang dalawang partidong politikal na sila ring magkatunggali sa mga "huling araw" na ito. At kung paanong ang unang pangulong Republikano sa kasaysayang iyon ay pinaslang ilang araw lamang matapos magwakas ang digmaan, ang huling pangulong Republikano ay simbolikong pinaslang at iniwang nakahandusay sa lansangan na parang patay habang ang sanlibutan ay nagalak. Siya ay pinaslang, hindi ilang araw lamang matapos magwakas ang

Digmaang Sibil, kundi kaagad bago magsimula ang pangwakas na digmaang sibil.

Nauna sa unang pangulong Republikano ang pinakahindi-epektibong pangulo sa kasaysayan ng Amerika, at ang gayon din ang mauuna sa huling pangulong Republikano. Ang hindi pagiging epektibo ng Demokratang pangulo na nauna sa unang pangulong Republikano ang nagbunsod sa krisis na nauwi sa Digmaang Sibil, at ang gayunding hindi pagiging epektibo ay nagaganap ngayon. Ang Demokratang pangulo na mauuna sa huling pangulong Republikano ay namahala sa ekonomiya sa paraang nagbunga ng pinakamalaking pagbagsak pang-ekonomiya sa kasaysayan ng Amerika hanggang sa panahong iyon. Ang dalawang sungay ay nagpapatuloy na magkaagapay hanggang sa Batas ng Linggo. Noong 1863, nagsimula ang unang salinlahi ng dalawang sungay, at para sa dalawang sungay, ang ikaapat at huling salinlahi ay nakaharap sa silangan at yumuyukod sa araw.

Ang mensahe ni Elias ay laging sinasamahan ng mga hatol ng Diyos na nagpapatibay sa mensaheng babala. Ang lipunang pandaigdig ay namumuhay ngayon tulad ng mga tao bago ang baha. Sila'y kumakain, umiinom, at umaasa na ang mga globalistang higante sa teknolohiya ang lulutas sa anumang suliraning maaaring lumitaw. Ipinapahayag ng Salita ng Diyos na ang sanlibutan ay nasa bingit na ng isang napakalaking krisis.

'Ano na ang lagay ng gabi?' Natatanto ko ba ang kabuluhan ng mga mensaheng ito? Nauunawaan ko ba ang bahaging kanilang ginagampanan sa pangwakas na gawain ng dakilang sistemang panlunas? Gayon ba ako kapamilyar sa 'tiyak na salita ng propesiya' na nakikita ko, sa mga pangyayaring nagaganap sa paligid ko, ang positibong katunayan na ang Dumarating na Hari ay nasa mismong pintuan na? Nadarama ko ba ang pananagutang nakasalalay sa akin, batay sa liwanag na ibinigay ng Diyos? Ginagamit ko ba ang bawat talentong ipinagkatiwala sa akin bilang kanyang katiwala, sa mahusay na nakatuong pagsisikap na iligtas ang mga napapahamak? O ako ba'y maligamgam at walang malasakit, bahagyang nahahalo sa masamang sanlibutan, ginagamit ang mga yaman at kakayahang ibinigay sa akin ng Diyos, higit na para sa pagpapalugod sa sarili, mas pinahalalagahan ang sarili kong kaaliwan at kaginhawaan kaysa sa ikasusulong ng kanyang adhikain? Pinalalakas ko ba, sa pamamagitan ng aking lakad, ang 'paniniwalang lumalaganap sa sanlibutan na ang Seventh-day Adventists ay pinatutunog ang trumpeta nang di-tiyak, at sumusunod sa landas ng mga makasanlibutan'?

"Naririnig natin ang mga yabag ng isang Diyos na papalapit upang parusahan ang sanlibutan dahil sa kanilang kasamaan. Malapit na sa atin ang wakas ng panahon. Ibinibigkis na ang mga naninirahan sa sanlibutan sa mga bungkos upang sunugin. Ikaw ba'y ibibigkis na kasama ng mga panirang damo? Nauunawaan mo ba na taon-taon ay libo-libo at libo-libo, at sampung ulit ng sampung libo, ang mga kaluluwang napapahamak, namamatay sa kanilang mga kasalanan? Ginagawa na ng mga salot at mga hatol ng Diyos ang kanilang gawain, at ang mga kaluluwa ay napapahamak sapagkat hindi pa suminag sa kanilang landasin ang liwanag ng katotohanan." General Conference Daily Bulletin, Abril 1, 1897.

Sa aking kaluluwa ay hinangad kita sa gabi; oo, sa aking espiritu na nasa loob ko ay hahanapin kita nang maaga: sapagka't pagka ang iyong mga kahatulan ay nasa lupa, ang mga nananahan sa sanlibutan ay matututo ng katuwiran. Isaias 26:9.